

Arrest

nr. 75 104 van 14 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 25 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Soedanese nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 15 april 1993 te Abou Goutha, Soedan. U behoort tot de Arabische El Kawahla stam en u bent Moslim. U bent opgegroeid in Abou Goutha en liep ook school in dit dorp. Op 6 juli 2006 ging u met enkele dorpsgenoten en enkele andere personen in een kleine camionette naar Khartoum om schoolgerief te gaan kopen. Toen jullie bijna in Khartoum aankwamen, zag de chauffeur echter een patrouille van de militaire politie langs de kant staan die jongeren tegenhield en meenam, om ze te rekruteren en vervolgens naar de Darfur-regio te sturen. De chauffeur besloot om rechtsomkeer te maken en weg te rijden. De aanwezige militaire

politie zag dit gebeuren en begon in de richting van jullie camionette te schieten, waarop deze kantelde. Heel wat inzittenden raakten hierbij ernstig gewond. Ook u werd naar een ziekenhuis in Khartoum gebracht waar u ongeveer vier maanden verbleef en waar u ook bewaakt werd door politie. Na vier maanden slaagde uw vader erin om u uit het ziekenhuis te laten ontsnappen. Met de hulp van een verpleegster werd u in een ambulance gezet, en overgebracht naar een andere wagen, waarin uw vader zich bevond, waarop jullie terug naar jullie dorp gingen. De hieropvolgende jaren hield uw vader u voornamelijk binnenshuis. U ging ook niet meer naar school. Op 23 november 2010 zei de burgemeester tegen uw vader dat de Soedanese autoriteiten de volgende dag naar het dorp zouden komen om jongeren te rekruteren voor het leger om ze vervolgens naar Darfur te sturen. Uw vader besloot hierop dat u het land diende te verlaten. Hij bracht u naar Port Soedan en contacteerde er een smokkelaar. Met de hulp van die smokkelaar nam u op 24 november 2010 een boot naar een voor u onbekende bestemming. Op 12 december 2010 kwam u aan in Antwerpen. De daaropvolgende dagen leefde u op straat alvorens op 17 december 2011 asiel aan te vragen bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

U verklaart Soedan te zijn ontvlucht omdat u vreest aangehouden te worden door de Soedanese autoriteiten in het kader van de militaire opleiding, om vervolgens naar Darfur gestuurd te worden (zie gehoorverslag CGVS, p.5).

Vooreerst kunnen enkele opmerkingen gemaakt worden bij het door u aangehaalde incident in 2006 en de door u hieraanverbonden vrees gerekruteerd te worden door de Soedanese autoriteiten. U verklaart immers dat u samen met anderen op 6 juli 2006 op weg was naar Khartoum om schoolgerief te kopen, maar dat jullie rechtsomkeer maakten omdat er militaire politie langs de weg stond die jongeren tegenhield en meenam (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Agenten zouden vervolgens zijn beginnen schieten in de richting van jullie voertuig waarop dat gekanteld zou zijn en waarbij er heel wat gewonden zouden zijn gevallen, waaronder u (zie gehoorverslag CGVS, p.5). U beweert dat u vervolgens vier maanden zou hebben verbleven in een ziekenhuis in Khartoum (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Hierbij kan opgemerkt worden dat u er tijdens het gehoor niet in slaagt aannemelijk te maken dat de militaire politie van plan was u te rekruteren voor het leger om u vervolgens naar Darfur te sturen in 2006. Op het moment van het door u aangehaalde incident in 2003 was u immers amper twaalf jaar (zie gehoorverslag CGVS, p.6) waardoor de vraag gesteld kan worden of de militaire politie u wel wilde rekruteren, ook in het licht van uw verklaring dat de anderen die zich ook in de camionette bevonden ouder waren dan u en eventueel wel in aanmerking kwamen voor de militaire dienstplicht (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Bovendien kan hierbij nog opgemerkt worden dat wanneer u tijdens het gehoor gevraagd wordt wat er met de anderen is gebeurd, nadat de camionette was beschoten en gekanteld, u verklaart dat u niets over de anderen weet en dat u enkel weet dat er twee personen van uw dorp zijn gestorven na het incident (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Gevraagd wat er dan met de anderen van uw dorp is gebeurd, beweert u verder dat u de anderen niet bezocht, omdat u het huis niet verliet, en dat u dus niet weet wat er met hen is gebeurd (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Het is echter niet aannemelijk dat u enerzijds wel weet dat er twee van uw medepassagiers die van uw dorp afkomstig waren, omgekomen zouden zijn, maar dat u anderzijds hoegenaamd niet weet hoe het met de anderen die van dorp waren, gesteld zou zijn of of ze al dan niet daadwerkelijk gerekruteerd zijn. Aangezien u dit incident aanhaalt ter ondersteuning van uw eigen asielaanvraag waarin uw vrees voor recrutering een belangrijke rol speelt, mag toch verwacht worden dat u hiervan op de hoogte zou zijn.

Verder kan nog opgemerkt worden dat u in eerste instantie tijdens het gehoor verklaart dat de politie u naar het ziekenhuis heeft gebracht en dat er bewakers rond de kamer werden gezet (zie gehoorverslag CGVS, p.6), terwijl u later tijdens het gehoor verklaart dat de politie enkele foto's had en dat deze personen het ziekenhuis niet mochten verlaten zonder toestemming (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Gevraagd waar de politieagenten zich dan bevonden in het ziekenhuis, antwoordt u deze keer dat u niet weet of ze al dan niet voor de deur stonden of voor de deur van het hospitaal, maar dat ze om de drie uren kwamen kijken of iedereen er was (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Gevraagd of uw kamergenoten dan ook aangehouden waren door de politie, moet u opnieuw het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Uit uw verklaringen tijdens het gehoor kan met andere woorden besloten worden dat u niet eens wist of u persoonlijk, dan wel anderen, bewaakt werden door de politie. U beweert verder na het incident in 2006 nooit te zijn ondervraagd door de Soedanese autoriteiten, ook niet tijdens uw periode in het ziekenhuis (zie gehoorverslag CGVS, p.7) zodat logischerwijze de vraag gesteld kan worden waarom u vreesde opgepakt en gerekruteerd te worden om vervolgens naar Darfur gestuurd te worden. Wanneer u deze vraag gesteld wordt tijdens het gehoor, lijkt u de vraag in eerste instantie niet te begrijpen, maar nadien antwoordt u dat u niets wist maar dat de anderen in

de camionette ouder waren en dat zij dachten dat dit zou gebeuren (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U slaagt er tijdens het gehoor echter niet in een overtuigend antwoord te formuleren op de vraag waarom u op twaalfjarige leeftijd zou vreesen gerekruteerd te worden en naar Darfur gestuurd te worden, zonder ooit ondervraagd te zijn door de politie, of zonder andere aanwijzingen in deze richting aan te brengen. Het is nochtans geen onbelangrijk aspect uit uw asielaanvraag, en die vrees was blijkbaar dermate aanwezig dat uw vader u zou hebben geholpen te ontsnappen uit het ziekenhuis waar u verbleef en waar u werd vastgehouden, aldus uw verklaringen tijdens het gehoor (zie gehoorverslag CGVS, p.7).

Bij deze beweerde ontsnapping uit het ziekenhuis in Khartoum kunnen daarenboven nog enkele opmerkingen gemaakt worden. Gevraagd of u tijdens uw periode in het ziekenhuis contact heeft gehad met uw ouders, verklaart u dat uw vader u bezocht heeft, maar op een indirecte manier doordat hij deed alsof hij een andere zieke kwam bezoeken in uw kamer, en met de rug naar u toe met u begon te praten (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Hierbij kan ten eerste de vraag gesteld worden waarom uw vader met zijn rug naar u toe met u zou praten, gezien uw eerdere bewering dat er zich geen bewakers in uw kamer bevonden. Bovendien wordt u vervolgens gevraagd hoe uw vader dan wel wist dat u in dit ziekenhuis in Khartoum lag, waarop u antwoordt dat u dit niet weet (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Het komt hoegenaamd niet overtuigend over dat u niet zou weten hoe uw vader op de hoogte was van uw verblijf in dit ziekenhuis. Het is immers door zijn toedoen dat u kon ontsnappen uit dit ziekenhuis, aldus uw verklaringen (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Uw verklaring dat uw vader u nooit verteld heeft hoe hij u heeft kunnen helpen ontsnappen, en hoe hij wist waar u zich bevond, komt hierbij niet overtuigend over. U heeft immers nog vier jaar bij uw ouders doorgebracht in uw geboortedorp na uw beweerde ontsnapping.

Uw vrees te worden opgepakt en gerekruteerd door de Soedanese autoriteiten in 2006 wordt echter vooral ondermijnd door het feit dat u van 2006 tot 2010 geen problemen zou hebben gehad met de Soedanese autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS, p.8). U verklaart na uw ontsnapping samen met uw vader te zijn teruggekeerd naar uw geboortedorp waar u bij uw ouders verbleef, maar waar u het huis van uw ouders niet mocht verlaten, behalve als u naar het veld ging om uw vader te helpen (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Gevraagd of u in de jaren nadien geen problemen heeft gekend met de Soedanese autoriteiten, antwoordt u nogal ontwijkend dat u in angst leefde en dat iedere keer als de politie naar uw dorp kwam uw vader u binnenhiield of u buiten het dorp bracht (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Het is echter niet aannemelijk dat u gedurende vier jaar na uw beweerde ontsnapping uit het ziekenhuis van Khartoum geen problemen met de Soedanese autoriteiten zou hebben gehad, of dat u niet opnieuw zou zijn aangehouden, indien u daadwerkelijk gezocht zou zijn door deze Soedanese autoriteiten. Logischerwijze zou men er immers toch van mogen uitgaan dat de Soedanese autoriteiten over uw gegevens beschikten indien ze u daadwerkelijk gedurende vier maanden zouden hebben vastgehouden in een ziekenhuis, zoals u verklaart tijdens het gehoor, en dat ze u zouden komen zoeken na uw ontsnapping, indien ze u werkelijk zouden willen rekruteren en naar Darfur zouden willen sturen, zoals uw vrees luidt tijdens het gehoor. Het feit dat dit echter niet gebeurde gedurende de vier jaren na uw beweerde ontsnapping uit het ziekenhuis, en dat de Soedanese autoriteiten u schijnbaar niet zijn komen oppakken in uw geboortedorp (in uw eigen huis), ondermijnt dan ook verder uw vrees gerekruteerd te worden. Het feit dat u van 2006 tot uw vlucht uit Soedan in 2010 geen problemen heeft gehad met de Soedanese autoriteiten vormt een ernstige aanwijzing dat u niet gezocht werd door de Soedanese overheid om gerekruteerd te worden. **Bovenstaande vaststellingen leiden ertoe te kunnen stellen dat u er niet in slaagt uw vrees - opgepakt en gerekruteerd te worden, en vervolgens naar Darfur gestuurd te worden – gebaseerd op het door u beweerde en aangehaalde incident in 2006 aannemelijk te maken.**

Voorts kunnen er nog enkele bemerkingen gemaakt worden betreffende de door u aangehaalde onmiddellijke aanleiding van uw vlucht uit Soedan in 2010. U beweert immers tijdens het gehoor dat op 23 november 2010 de burgemeester van uw dorp uw vader inlichtte over het feit dat de militaire politie naar het dorp zou komen om jongeren te rekruteren (zie gehoorverslag CGVS, p.5). U beweert verder dat het niet de eerste keer was dat de burgemeester uw vader waarschuwde, en dat het hiervoor nog al gebeurd was (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt waarom uw vader dan niet eerder beslist had dat u het land moest verlaten, antwoordt u nogal weinig overtuigend dat u het niet weet, dat het uw vader was die besliste over uw traject en dat hij het was die vreesde voor uw veiligheid (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Indien het inderdaad niet de eerste keer was dat de burgemeester naar uw vader kwam met dergelijk nieuws, zoals u verklaart, is het vreemd dat hij niet eerder besliste dat u het land diende te verlaten in het kader van uw veiligheid, zoals hij blijkbaar wel deed op 23 november 2010, aldus uw verklaringen tijdens het gehoor. Verder moet u ook het antwoord schuldig blijven op de vraag of de burgemeester enkel uw vader inlichtte of ook anderen in het dorp over het feit dat de militaire politie naar het dorp zou komen om jongeren te rekruteren (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Uw verklaringen hieromtrent zijn dermate vaag dat de door u aangehaalde aanleiding van uw vlucht – in casu de informatie die de burgemeester aan uw vader zou hebben

gegeven – in twijfel kan worden getrokken. Wat uw verklaringen betreffende de aanleiding van uw vertrek in 2010, echter vooral en verder ondermijnt is uw bewering dat u nog contact heeft gehad met uw moeder in Soedan sinds u in België bent (zie gehoorverslag CGVS, p.5), en dat u ondanks dit contact niet meer nieuws heeft over uw beweerdde problemen in Soedan en meerbepaald of de Soedanese autoriteiten daadwerkelijk naar uw dorp zijn gekomen om jongeren te rekruteren de dag na uw vlucht (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Op het einde van het gehoor wordt u nogmaals de vraag gesteld of uw ouders geen problemen hebben gehad sinds uw vlucht, gezien uw bewering dat u nog contact heeft gehad met uw moeder, waarop u antwoordt dat u enkel gevraagd heeft naar nieuws, en dat u zelfs niet zou hebben gevraagd hoe het met uw broer of vader ging, omdat het maar een kort gesprek was (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Uw uitleg dat het slechts een kort gesprek betrof, komt hierbij weinig overtuigend over. Het feit dat u niet beweert te weten of uw ouders al dan niet problemen hebben gehad naar aanleiding van uw vlucht, en u bijgevolg niet op de hoogte lijkt te zijn van het feit of de Soedanese autoriteiten de dag na uw vlucht naar uw dorp zijn gekomen om jongeren te rekruteren, zoals de burgemeester van uw dorp beweerd zou hebben, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde bewering als zou de burgemeester uw vader hebben ingelicht over de komst van militairen. Redelijkerwijze mag toch verwacht worden dat u zich zou informeren, in geval van contact met uw moeder, of dat uw moeder u zou informeren betreffende uw problemen in Soedan, in concreto of de Soedanese autoriteiten nu daadwerkelijk naar uw dorp zijn gekomen de dag na uw vlucht, aangezien dit laatste gegeven de onmiddellijke aanleiding vormde van uw vlucht uit Soedan. **Bovenstaande bemerkingen leiden er dan ook toe te stellen dat u er tijdens het gehoor hoegenaamd niet in slaagt uw beweerdde vrees opgepakt te worden door de Soedanese autoriteiten en vervolgens naar Darfur gestuurd te worden, aannemelijk te maken. U slaagt er tijdens het gehoor bijgevolg eveneens niet in aan te tonen dat er een reële kans bestaat dat u zou ingezet worden in een militaire actie in Darfur, een conflict waaraan u niet wil deelnemen zoals u aanhaalt tijdens het gehoor (zie gehoorverslag CGVS, p.9).**

U legt bovendien geen documenten neer ter staving van uw asielrelaas, noch ter bevestiging van uw identiteit of nationaliteit.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker vraagt de vernietiging van de bestreden beslissing, onder meer omwille van machtsoverschrijding.

Verzoeker beroept zich in een enig middel op de schending van het artikel 1, par. A, al. 2 van de Conventie van Genève, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: motiveringswet), de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, par. 2, a en b, 48/5, 49, 49/2 en volgende en de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), alsmede de uitvoeringsbesluiten van de wet van 15 december 1980, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker stelt met betrekking tot het incident van 2006 dat de twee dodelijke slachtoffers uit zijn dorp afkomstig waren en dat de andere personen die in het voertuig zaten hem niet bekend waren, waardoor hij over hun lot geen uitsluitsel kon geven.

Verzoeker betoogt voorts dat hij in het ziekenhuis met andere personen op de kamer verbleef waar hij collectief bewaakt werd, dat zijn vader met hem in het ziekenhuis op indirecte wijze contact heeft gezocht omdat hij niet wist wie de andere patiënten/kamergenoten waren en hij er niet zeker van was dat deze geen informatie zouden overmaken aan de politie.

Hij is er in geslaagd tussen 2006 en 2010 aan de aandacht van de politie/autoriteiten te ontsnappen maar in november 2010 werd wel een poging ondernomen om hem en andere jongens te rekruteren.

Verzoeker geeft aan dat hij op 5 oktober 2011 contact heeft gehad met zijn moeder die hem heeft meegedeeld dat zijn vader intussen gearresteerd werd omwille van de vlucht van verzoeker en dat zijn broer vermist is.

2.1.2. Krachtens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet dient het verzoekschrift de middelen te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. De uiteenzetting van een "middel" vereist dat zowel de geschonden geachte rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid, alsook de wijze waarop die regel of dat beginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden. Verzoeker argumenteert niet op welke wijze de bestreden beslissing werd genomen wegens machtsmisbruik noch op welke wijze de artikelen 49, 49/2 en volgende, 52 van de vreemdelingenwet evenals het zorgvuldigheids- en evenredigheidsbeginsel werden geschonden. De voormelde ingeroepen schendingen zijn dan ook onontvankelijk.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de vreemdelingenwet en 2 en 3 van de motiveringswet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Verzoeker voert in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

Verzoeker brengt geen begin van bewijs bij inzake zijn identiteit, hetgeen een negatieve indicatie is voor zijn geloofwaardigheid.

Inzake het incident van 2006 met de twee dodelijke slachtoffers die uit zijn dorp afkomstig waren en de andere personen in het voertuig die voor verzoeker onbekend waren, waardoor hij over hun lot geen uitsluitel kon geven, dient te worden vastgesteld dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij met vijf of zes personen uit zijn dorp in het voertuig zat (gehoor CGVS, p.6). Bijgevolg kan er redelijkerwijze van verzoeker verwacht worden dat hij weet wat met deze personen uit zijn dorp, die eveneens het incident overleefd hadden, gebeurde na dit incident. De bestreden beslissing stelt hieromtrent terecht dat het niet aannemelijk is dat verzoeker enerzijds wel weet dat er twee van zijn medepassagiers omgekomen zouden zijn, maar dat hij anderzijds hoegenaamd niet weet hoe het met de anderen gesteld zou zijn en of ze al dan niet daadwerkelijk gerekruteerd zijn. Aangezien dit incident volgens verzoekers verklaringen bepalend is geweest voor de volgende jaren en aangevoerd wordt als essentieel element ter ondersteuning van zijn asielaanvraag waarin zijn vrees voor rekrutering een belangrijke rol speelt, kan verwacht worden dat verzoeker hiervan op de hoogte zou zijn.

Waar verzoeker voorts stelt dat hij in het ziekenhuis met andere personen op de kamer verbleef waar hij collectief bewaakt werd, dat zijn vader met hem in het ziekenhuis op indirecte wijze contact heeft gezocht omdat hij niet wist wie de andere patiënten/kamergenoten waren en hij er niet zeker van was dat deze geen informatie zouden overmaken aan de politie, dat hij er in geslaagd is tussen 2006 en 2010 aan de aandacht van de politie/autoriteiten te ontsnappen maar dat in november 2010 wel een poging ondernomen werd om hem en andere jongens te rekruteren, merkt verweerder terecht op dat verzoeker zich hier beperkt tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal waarmee hij echter niet vermag afbreuk te doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker tenslotte aangeeft dat hij op 5 oktober 2011 contact heeft gehad met zijn moeder die hem heeft meegedeeld dat zijn vader intussen gearresteerd werd omwille van de vlucht van verzoeker en dat zijn broer vermist is, dient te worden vastgesteld dat hij hier hiervan geen begin van bewijs bijbrengt. Voorts merkt verweerder terecht op dat deze verklaringen niet overtuigen in het licht van de vaststellingen van de bestreden beslissing aangaande het ongeloofwaardige karakter van zijn vervolgingsvrees.

De bestreden beslissing vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt, daar zij niet dienstig wordt weerlegd, door de Raad tot de zijne gemaakt.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.1. Verzoeker is de mening toegedaan dat hij in zijn land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet omwille van het feit dat hij recrutering voor militaire actie in Darfur heeft ontvlucht. Hij merkt op dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

2.2.2. Verzoekers bewering dat de bestreden beslissing niet vermeldt welke de redenen zijn op basis waarvan de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS